

Sygn. akt. IV Ka 346/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Kędziński

Sędziowie SO Włodzimierz Wojtasiński

SO Adam Sygit - sprawozdawca

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Scheffs

przy udziale Jerzego Koźmińskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2014 roku

sprawy **W. G.**

oskarżonego z art. 233§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 20 stycznia 2014 roku sygn. akt IV K 561/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 90,00 (dziewięćdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w łącznej kwocie 70,00 (siedemdziesięciu) złotych.

Sygn. akt IV Ka 346/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2014 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV K 561/13, oskarżonego W. G. uznano za winnego tego, że w dniu 21 lutego 2013 roku przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, składając zeznania jako świadek w sprawie o sygn. VII P 1160/12, będąc pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę wskazując, iż nie zgłaszał i nie słyszał skarg na pracownika (...) sp. z o.o. M. W., tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierzono mu karę trzech miesięcy pozbawienia wolności. Jej wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., warunkowo zawieszono na okres dwóch lat tytułem próby. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. oskarżonemu wymierzono karę 30 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednostkowej stawki na kwotę 10 złotych. Ponadto zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 90 złotych.

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając je w całości i zarzucając:

-obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu przepisu art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę zeznań świadków L. I., M. I., W. P. i M. K. oraz wyjaśnień oskarżonego,

-obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. wobec nie przeprowadzenia dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w Bydgoszczy o sygnaturze VII P 447/12, z których wynika że świadkowie zeznający w niniejszej sprawie są niewiarygodni,

-obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia polegającą na naruszeniu przepisów art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w ten sposób, iż w wyroku nie znalazło się dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu,

-obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia polegającą na naruszeniu przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w ten sposób, że w zaskarżonym wyroku nie określono w jakim zamiarze działał oskarżony,

wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego była oczywiście bezzasadna.

Przede wszystkim niezasadny był zarzut apelującego a wskazujący na dokonanie przez sąd I instancji nieprawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co wpłynęło na treść zaskarżonego orzeczenia. W przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w sposób właściwy, tj. zgodnie z przepisami postępowania karnego i wiązało się z przeprowadzeniem wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, kwalifikacji prawnej zarzuczonego czynu i kwestii ewentualnego wymiaru kary. Jednocześnie należy zastrzec, że potrzeba przeprowadzenia dalszych dowodów zachodzi tylko wtedy, gdy z przeprowadzonych na wniosek stron dowodów wynika, że okoliczności, o których mowa wyżej, nie zostały jeszcze w sposób wystarczający wyjaśnione. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie jednak nie zaistniała.

Odnosząc się do sformułowanego zarzutu dokonania dowolnej ceny dowodów, a więc naruszenia art. 7 k.p.k., stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.); stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.); jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.).

W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka lub wyjaśnienia oskarżonego, co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka czy też wyjaśnieniom oskarżonego, co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, uzasadni. Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o których mowa w apelacji a także pozostałych zebranych w sprawie, dokonana przez sąd I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu wyroku.

W przedmiotowej sprawie dowodową podstawą wydania zaskarżonego orzeczenia były zeznania świadków: L. I., M. I., W. P. i M. K.. Relacje tych osób a wskazujące na dopuszczenie się przez W. G. występku z art. 233 § 1 k.k. są jednoznaczne i konsekwentne. W/wym. jako właściciele firmy (...), bezpośredni przełożeni oskarżonego oraz kontrolujący pracę M. W., właśnie od W. G. jako osoby, której faktycznie M. W. przez początkowy okres pracy podlegał (k. 39, 92v, 99, 121, 132v), uzyskały informację o wadliwym jej wykonywaniu. Skutkowało to przeniesieniem M. W. na inne stanowisko pracy i zmianą zakresu jego obowiązków. Okoliczność tak została ustalona w sposób bezsporny i jednoznacznie potwierdza, że tego rodzaju informacje dotarły do osób decyzyjnych a zostały przekazane przez oskarżonego jako wówczas bezpośrednio nadzorującego pracę M. W.. Ponadto, już po tej zmianie, nadal formułowano zastrzeżenia odnośnie jakości świadczonej przez niego pracy i ostatecznie rozwiązano z nim stosunek pracy (k. 56).

Także sąd pracy, wydając orzeczenie w sprawie VII P 1160/12, uznał te przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę za uzasadnione (k. 28, 35, 81-82). Wskazuje to, że zarówno istniały okoliczności kwestionujące prawidłowość pracy M. W., jak i źródłem informacji o nich dla kierownictwa (...) był właśnie oskarżony jako bezpośrednio nadzorujący pracę.

Sąd Rejonowy treść zeznań w/wym. osób analizował również przez pryzmat ich roli w firmie (...) oraz zainteresowania sposobem zakończenia, zainicjowanie doniesieniem o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, postępowania (k. 1-3). Wniosek przedstawiony przez skarżącego, jakoby wpłynęło to na wiarygodność ich relacji w przedmiotowym postępowaniu jest jednak nieuprawniony. Skarżący nie uwzględnił, iż treść tych zeznań znajduje potwierdzenie w obiektywnym fakcie, tj. zmianie stanowiska pracy M. W., co nastąpiło właśnie wskutek informacji przekazanych przez oskarżonego.

Jednocześnie apelujący, kwestionując prawidłowość ustalenia, iż oskarżony aktualnie solidaryzujący się z M. W. miałby wcześniej skarżyć się na niego i go krytykować, zapomina, iż inna była wtedy sytuacja podsądnego, który wcześniej był pracownikiem (...) a obecnie pracę tę utracił w okolicznościach i na warunkach przez niego kwestionowanych a skutkujących sporem sądowym i jego konsekwencjami. Z powyższych względów zarzut naruszenia przez sąd I instancji art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy uznał za niezasadny.

W konkluzji przyjęto, że niezasadne były te zarzuty apelującego, które wskazywały na poczynienie przez sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa i zawinienia oskarżonego, wskutek nieprzestrzegania reguł procedowania, w tym poprzez dokonanie nieprawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Poza zasięgiem rozważań sądu I instancji nie pozostawały żadne dowody istotne dla prawidłowego rozstrzygnięcia a szczególowej analizie poddano zarówno dowody obciążające, jak i te okoliczności, które wynikały w szczególności z wyjaśnień oskarżonego, a miały kwestionować zasadność przedstawienia mu zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. Ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o tak dokonaną ocenę nie wykazują błędów tak faktycznych, jak i logicznych. Ponadto możliwa była właściwa kontrola rozumowania sądu orzekającego, które doprowadziło do określonych wniosków w zakresie sprawstwa oskarżonego, co do zarzucanego mu czynu, gdyż cały proces myślowy został spójnie przedstawiony w pisemnych motywach wyroku.

Niezasadny był również zarzut naruszenia dyspozycji art. 167 k.p.k. Postępowanie przeprowadzone w sprawie VII P 447/12 dotyczyło roszczeń zgłoszonych przez W. G.. Nieuprawniony był wniosek apelującego, że przedstawione przez niego: przebieg tamtego postępowania, składane w jego toku oświadczenia procesowe i zapadłe rozstrzygnięcie, stanowią o niewiarygodności zeznających w niniejszej sprawie świadków i winny skutkować odmową wiarygodności tych relacji, które wskazują na popełnienie przez W. G. przypisanego mu przestępstwa. Brak w tych relacjach rozbieżności a dotyczących przedmiotowej sprawy i sfery faktów związanych z popełnieniem przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. Wskazane przez apelującego a sformułowane wówczas przez sąd pracy zastrzeżenia dotyczyły bowiem wygłaszanych przez świadków ocen (odnośnie jakości pracy) a nie weryfikowalnych okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Bezspornym przy tym było, że zarówno oskarżony, jak i M. W. pozostawali w sporze ze swoim wcześniejszym pracodawcą czyli spółką (...). Okoliczność tę uwzględnił i prawidłowo ocenił sąd I instancji, przy czym nie miało znaczenia, iż w momencie składania zeznań przez oskarżonego postępowanie dot. jego pozwu było już zakończone (i tak ustalił to Sąd Rejonowy).

Niezrozumiały jest zarzut apelującego a dotyczący naruszenia dyspozycji art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Treść wyroku w sposób zrozumiały i jednoznaczny wskazuje sprawstwo jakiego zachowania przypisano oskarżonemu i odniesienie się w tym zakresie do, przytoczonego przecież, zarzutu aktu oskarżenia było w pełni uprawnione, szczególnie w sytuacji braku konieczności dokonania jakiegokolwiek modyfikacji w opisie przypisanego czynu. Dlatego uznano, iż zaskarżony wyrok zawiera „dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną”, zgodnie z wymogami wskazanego przepisu.

W tożsamy sposób oceniono zarzut apelującego, jakoby z treści rozstrzygnięcia nie wynikało w jakim zamiarze działał oskarżony. W tym zakresie istotnym jest, iż – jak w wynika z opisu czynu - w toku przesłuchania w charakterze świadka oskarżony złożył zeznania niezgodne z prawdą, zarówno odnośnie swojej wiedzy (tj. odnośnie skarg zgłaszanych

przez kontrahentów na jakość pracy świadczonej przez W.), jak i swego postępowania (tj. odnośnie zgłaszania swoim przełożonym zastrzeżeń na sposób wypełniania obowiązków przez W.). Taki opis przestępczego zachowania sprawcy nie pozostawia wątpliwości, iż działał on w sposób umyślny i w zamiarze bezpośrednim (co wskazano w części motywacyjnej orzeczenia - strona 6 uzasadnienia wyroku), a co nie wymagało odrębnego wyartykułowania w opisie przypisanego zachowania.

Wobec powyższego brak było jakichkolwiek zastrzeżeń odnośnie prawidłowości przypisania oskarżonemu sprawstwa i zawinienia występku z art. 233 § 1 k.k. oraz prawnokarnych tego konsekwencji i dlatego apelację obrońcy oskarżonego uznano za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok utrzymując w mocy. Nie znajdując racjonalnych przesłanek do zwolnienia z obowiązku poniesienia kosztów wywołanego apelacją postępowania odwoławczego obciążono nimi oskarżonego, wysokość należnej opłaty (90 złotych) ustalając na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych a przy określaniu wysokości wydatków uwzględniając ustalone ryczałty za doręczenie wezwań i zawiadomień o rozprawie odwoławczej (20 złotych) oraz za wydanie aktualnej karty karnej (50 złotych).